

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΑΠΟΛ. ΔΑΠΔΘΙΩΤΗ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ

TAN ή Λέλα μπήκε στό σαλόνι, χαμένη όλη μέσ' στὸν ἀσπρὸ πέπλο, στιφανωμένη μὲ τὰ λειμονανθια καὶ μὲ τὴ μαρχών τῆς την οὐδὲν, ποὺ τῇ βασιτούσιν τῷρα μὲ καρμάρι δύο λευκοφρεμένα κοριτσάκια, δύο χιριτωμένα ἄγγελουσία, πεσμένα μόλις ἀπ' τὸν οὐρανὸν—μικρογραφίες τῆς μικρῆς νυφούλας, ποὺ παντερούσαν τὴ βραδιάν ἔκεινη—η μητέρα τῆς Δώρα άνατρεχίασε, γιατὶ είδε κατέκαι τὸν ἑαυτὸν της, γυρισμένο λίγα χρόνια πίσω—έμενε σχεδὸν ἐστατική, ποὺ ἡ χλωμῇ ἔκεινη κέρινη κουκλίτισα, ποὺ περπατούσε σύμπιτος μ' ἡλατήριο, στὸ σφιγκτεν πατάτος τοῦ γυμπροῦ, τὴν παρωδούσε τόσο ἐπιδειξια, τῆς ἕρριχνε κατάμουστρα τὰ νιστα της, τὰ δικά της νιστά, τ' ἀλη- σμονήσια, μ' ἔναν τρόπο ἐντελῶς ἀπόφοιτο, καὶ ποὺ θὰ ήταν συγκε- ντητικός, ἀν δέ ήταν κόπος ἀποτελῆς.

γνήσιος, αν δεν ήταν κατόπιν απεριττός...
Γύρισε τά μάτια της στὸν κόσμο—και μάλιστα, μὲ μιὰ λεπτὴ προσπαθεία, δοκίμασε και γά χαριογέλασε: ο δύσκομος δύμως κοίταζε τὴ νύφη πον προχωρῶνε τώρα μέση τὰ φύστα, ένα χαριτωμένο πρωταράκι, μὲ δυο νεκρά ματάρια γαλανά, ποι τίποτα δὲ βλέπανε μπροστά τους, μήτε τὰ φύστα, μήτε τις λαμπαδές, μήτε τους καλεμένους, που συστάνεναν, μήτε και τα παιδιά που παραμέριζαν, για να περαστεί τώρα η ποικιλή.

ταῦτα λέμενοι ἐπώνυμον τὸ πολεμόν. Οὐδὲν δέ τι πάλαι συνέσθησαν πολύν· οἱ καλέσμενοι ράγαν τὸ ζευγάρι, μὲν ἀνθή λεμονιάς καὶ μὲν κουφέτων. Ήγθι αὖν οἱ δίσκοι μὲν τὰ παγωτά,

Τότε η Δώρα γλύνεται με την παγίδα, και πικήσει σιγά σιγά στην καμπάνα της. Πήγε ίια στο μεγάλο της καθόρεφτη, και κοιτάξει τη ματιά της έπειτα από την αλάντηγη: «Δύο μεγάλα μάτια γαλανά, μέσ' στις μεγάλες μαυρές θεραφαρίδες, που ύπαρχαν και κενά σα νεκρά, αν δεν ήταν μέσα κάποια φλόγα, μια μεγάλη φλόγα τρωγλική, που σιγοπερνούσεν άδιοντας και πού και πού τους: έδινε μια γρηγορητή τρεψιούλα, σάν τις ανατριχιλες τών νερων, που τα γηγίζουν μόλις οι φτερούγες των διαβατηριών μι εκ των πουλιών. Θέλησε πάλι να χαρογεί λόση, άλλα τα μαραμένα τώρα χειλή της, με την κοκκιλομεμένη γύρω πούδρα, έσπασαν σε παραξένες γραμμές, έγραψαν και κουφασμένες, κι' έστιαν και ελύγαν μεντεν τώρα γύναι.

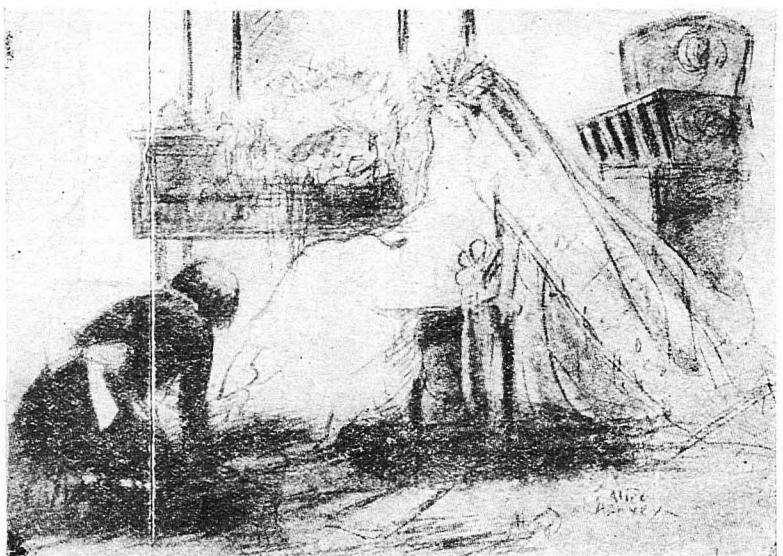
Μέσα τώρα, στη μεγάλη σάλα, ήταν άρχιντσιμένος ο χορός, και τὸ πιάνο ἔπαιζε· ἔνα βάλς ἀργό, θαρρῶ τὸ «Destiny»... Συρδίματα ποδίων, κουβέντες, γέλουν, τούλιες λέγανται, και τούτα διατάσσονται, φανών καθολών σοβιάδων, και ἔνα βιολί μαζί σταραχτικά, με νότες γοερώ παυθητικές, πού τρυπούσε όλλοκον τ' αὐτιά, σα νέ περνούσε το δεδάκι μεσ το τύμπανο, και τη γεννούσε μεσα κει τους ίδιους...

“Η Δώρα τότε στάθηκε μονάχη, και τὴν πῆρε ἔξαφου τὸ παράπονο· ἐνα καὶ καλακό παράτονο, ἐνα βελούδῳ λάπτης μακρυνῆς· κι' αὐτή καὶ-καλά δὲν καταλάβινεν, γιατὶ τὴν εἰλή πάρει τὸ παράπονο. Νὰ ήταν ίσως ἡ πελλή χωρά, ή χωρά πού πάτησεν τὴν κόρη της, ή ὁ σπαραγμός τευ χωράσμοι της; ··· Η καρδιά της ήταν μαραμένη σύν το μεγάλο βυσσίνης τριστικαφύλλο, που μαρινόνων άφορο και μόνο, στα μαλλιά της..”

"Ακούος τότε νά χρυσοῦν τὴν πόρτα, καὶ νά τὴν καλοῦν μὲ τὸ δινομά της· ἔκανε πάλι μιὰ στεφνή προσάθεια, ένιωσε τὴν νερόπη τῆς ἀμέσως της, νά λείπει τὸσην ὥρα ἀπό τη σάλα, σκουπίσε τα κλαμάνια της τά μάτια, καὶ γύρισε μὲ τρόπο πάλι μέσα.

"Η Λέλα τώρα ήταν καθισμένη, καὶ λίγο ἵειαιμένη ἀπὸ τὸ χορό. "Η κουκλίστα είχε ζωντανέψει, καθόντα διπλά σὲ μιὰ φιλενάστης, καὶ φυλαρούσε μὲ μεγάλη ζωρόστητη μόλις τὴν εἰδε ἔτρεξε κοντά της :

— Μαμά, κιον ἥσουνα καλέ, ποὺ πῆγες τόσην ὥρα; "Ολοι ψήναντε μαζί νά σε βροῦντε. "Ο Νίκος θέλει κάτι νά σου πεῖ χάλασε τὸν κόσμο νά σε βρεῖ... φωνεται πως χάσαμε τὸ τραΐνο...

Мéдн дэлтэгээн эхийн

κάμαρα, στὸ τέλος ἀκι-
βῶς τοῦ διαδόμου Σκόπευαν νὺ πύγουν ἀπὸ τὸ ἄπων γὰρ σύντομο
γαιμῆλιο ταξέδι, ἀλλὰ τὸ δρομολόγιο τοῦ τριμένου τοὺς χάλασε τὰ
σχέδια γι' ἄπωφε. Θᾶψευγαν διώις αὐνὶς τὸ βράδυ.

Η Δώρα τώρα, δίχως νά γύνθει, ήταν κλεισμένη μέσ' στην κάμαρά της. Τώρα χτυπούσε μόνο το φολόδι. Μα νά χτυπούσε μόνο το φολόδι ή μήπων ήταν κ' η καρδιά της; Δώρας; ...

Είκοσι χρόνων είχε μείνει χήρα, με το παιδί της, μοναχή παρηγοριά. Είκοσι χρόνων χήρα—τί τά θέλετε! Ήταν άκομα θυμορρήφτη και νέα. Δυσ μεγάλως ματιά γαλανών, μέσ' στις μεγάλες μάζες βλεφαρίδες, καστανώ μαλλιά, σχεδόν ζυνθά, κοριμή περίφημο, χυτό και λυγερό—άλλα καρδιά στεγνή για την αγάπη, βυθισμένη πάντα μέσ' το πένθος (τιςως κι αυτό πάπο κοκεταρία), μή θέλοντας γ' άκουσει

πιν για γάμοι, ἀν και πολλοί, πάρα πολλοί, τὴν εἰχανε ζητήσει.
Παρ' ὅλη τὴν ὄγκη του παιδιού της, είχε μείνει μια ψυχοή κο-
κέτα -ένα μεγάλο ἄγαλμα σειράς της.

"Ομος; ἀπόκει, τῇ βραδίᾳ τοῦ γάμου, βλέποντας τὴν Λέλα, τὸ παιδί της, ξαφνικά νὰ γίνεται γυναλγά, οἱ τύφεις πάλι μυστικά τὴν ποιλόχησαν, που δὲ θέλησε ποτὲ τη; νὰ χαρεῖ, ἔτσι καθώς; ἐπόπει, τὰ νιάτα της...

Κλεισμένη τώρα μέσον στήν κάμαρά της, με κρατημένη την άναπονη, ένωσε γύρω το βραυό τὸ ἐμπίλητη τῆς παντονικῆς τιμής μανιτάρια, της ἑδύμης κι' ἀνόφελης ζωῆς της, που μία πολὺ υπεργά κοπεαρία, μιας τεραπώδης ιδιοτυπίας, τὴν είχε κάριει, μετά τόσα χρόνια, να τελειώνει πάρον τόπο σύδαιτο.

Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κλείσει μάτι.

Σηκωθήκε στις μύρτις τῶν ποδῶν καὶ ξαναπῆγε πάλι στὸν καθόφεται. Ξεναδοκίμασε τὸ ίδιο τὸ χαρούγελο, καὶ εἰδε πάλι τις λεπίες ρυτίδες, νῦν χαρακώνουν τὰ χλωμά της μάγουλα, λέγεισε τότε μα καίμδ τά μάτια, καὶ μέστικτά τὰ κλιεμένων την μάδοψυλλα, ἀποσ-

ΦΡΑΝΣΕΟΥΑ ΒΙΓΙΟΝ

(ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΠΟΙΝΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΣ... ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ!)

ΠΩΣ γινή τὸν Σαίκοπηρ, τὸ Ἰδιο περίπου καὶ γιὰ τὸν μεγάλο μεσανικό ποιητὴ τῆς Γαλλίας Φρανσουά Βιγιόν, δὲν ωπέρχει καμιά να ανθεντική πληροφορία. "Ολοὶ σχεδόν οἱ βιογράφοι καὶ μελετηταὶ τοῦ ἔργου του, δὲ, τι ἀναφέρουν περὶ αὐτοῦ, τὸ ἀνάφερουν μὲ ἐπιφυλάξεις. Εἴτε περὶ τῆς ζωῆς του ὅμιλουν, εἴτε περὶ τοῦ ἔργου του, μεταχειρίζονται συγχρόνως τὰ λέξεις «ἰσωρ», «πιθανόν». "Οτι μὲ τὸν ὄνομαν, αὐτό, ἔχει στὸ Παρίσι, καὶ, κατὰ καιρούς σὲ διαφόρους ἄλλας γαλλικές πόλεις καὶ κωμοπόλεις, ὅπου κατέρευσε καταδικώμενος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, τὸν Ἰδιον αἰδονα, κάποιος ποιητὴς ὁ δοτοῦς ἔγραψε τα ποιήματα ποὺ ἀπόδιδονται στὸν Φρανσουά Βιγιόν (δῆλο δὲ οὐ), εἰνας ἀπόλονας ἔξικριβωμένον. δὲν εἰνας διώκησην γνωστὸν καὶ οὔτε, κατὰ πάντα πιθανότητα μᾶς γνωσθῇ ποτέ, ποῖος ἀποκριθῶς εἰνεὶς Διβιγιόν, ποὺ ωπέρχει ἡ ζωὴ του, καὶ αὐτὸς καὶ δὲι ἄλλος ἔγραψε τὰ ἀριστουργηματικά ποιήματα, τὰ φερόμενα ὡς γηραιότερος ὑπὸ τοῦ Διβιγιόν. "Αλλ' οὗτοι καὶ ἀν ἔχον τὸ πρᾶγμα, γεγονός εἰνεὶς ὅτι ὁ μοντετικὸς ἡ πραγματικός Διβιγιόν, ἔγεννηνθή στὸ Πάρισι, ἐξ ἀγριότερων γρανέων, τὸ 1431, λεπίδων τὸ δονιμα τοῦ θεοῦ πατέρος του, θεολογοῦ καὶ λεόντου μαζίς Ηπατινῆς πρωτοῦ τῆν Σορόνην ἐκκλησίας, Σουλιέλιου Βιγιόν. Νεώτερος ἔγραψεται, μετά την ἀπορρίστισην του ἀπὸ τὸ γυμνὸν ιστον, εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ἐιδῶν συγχρόνως διὰ νὰ τὸν μορφώσῃ κοινωνίους ὁ θεότης, του πατέρο, τὸν εἰδόνεις εἰς τὸν θεολογικούς καὶ νομικούς κύλους εἰς τοὺς ὅποιους ὁ Ἰδιος ἔσχυναζεν, καὶ στὰ στάτια διαφόρων φύλων του, μεταξὺ τῶν ὅποιων καὶ σ' ἐνὸς ἀγριονδρότον, ἢ σύνδυσης τοῦ δοπονού πολὺ εὐγενῆς, μορφωμένη καὶ τιμένη κυρίας κατὰ τὴν ἐκφρασι τοῦ Διβιγιόν, εἰχε ἔνα εἰδός φιλολογικοῦ σαλονιοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰς τὸ δοπονού ἐσχύναζαν διιφοροὶ ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι. "Αλλ' εἰς τὸ νέο ποιητὴ καὶ φοιτητὴ τῆς θεολογίας δὲν ἔπειν αἱ ἀνθρώποι τῆς τάξεως του μὲ τοὺς δὲ ίους συναντεστρέφετο, οἱ ἥρυχοι, φρόνιμοι, μετρημένοι δάσοι.

Προτιμοῦντε τὴν ἀτακτην, ἀλλὰ πολὺ πιὸ
ξωηρὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα ζωὴ τῶν ἀποκλήρων
τῆς κοινωνίας, τῶν ἀλητῶν καὶ τῶν λυποδυ-

πάλι νύ κυλήσουν δάκρυα· τάφησε να κυλήσουν ἀγεμόποδιτο, ἵνα κατόπι στ' ἄλλ', σιγανά, νύ τρέξουν μαλικά στα μάγουλά της, χωρὶς ν' ἀτλώσει, καὶ νύ τασπουμέται.

Ἐνιωθεῖ τώρα πῶ; τὰ νιάτα εἰχαν περάσει, πῶ; στὸ μεγάλο τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς της, τώρα εἰχε γραφεῖ ἀνέπανόθωτα, καὶ μὴ με-γάλα γράμματα, το : ΤΕΛΟΣ.

*Έχλεισε τα μάτια, και περίμενε.

Ἄκουσε τότε βῆματα, δέω, στὸ διάδοχομ. Τὰ δάκρυνα τῆς πάγωσαν στίς κώνης τῶν ματιῶν. Κάποιος περπατοῦσε σιγάνα. Γάμια στιγμή, λιγάκι ἀνησύχησε. Τέντωσε τ' αὐτή προσεχτικά, ἐπειτα τὸ κόλληστο στην πόρτα.

Ποιὸν; νὰ είχε τώρα—διὰ ξυπνήσει, καὶ περὶ τοῦτο μόνος στὸ διαδρόμο; Μια πόρτα ἔτρειξε στὸ βαθός ἀδιόρατα...

Δέν αργησε πολὺ νὰ καταλίβει...

Τότε, ή Δώρα, μὲ σφιγμένα δόντια, τρέ, οντας ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κοφήν, τυλίχτηκε μὲνεα μεγάλο σάλι, ὥρπασε τὸ καπέλλο τηνούσαν τύχη, αἱτίες τερεκλίσθουντας τὴν πόστα, κατέρηκε ψιλαρφιτά την σκάλα, βγήκε σεδ δρόσο, πέρα, σὰν τρελλή—μετεργάτης και πάλι, γύρισε σεις μύτες τὸν ποδιόν, ἐκλειστὸς μὲ τρόπο την δέσποδα, ἔπινανθρέψασι σγα τὰ σκαλοπάτια γονάτισε ντυμένη στὸ κρεββήτι της και τὴν πήγαν ἄσυνχράττοι λαγύμο...

***
Κι' θιαν ή μέρα φώτεις και πάλι—και θώ; ή Λέλια βγήκε γελαστή,
με μιά μπλούζα θαλασσιά χαρτωμένη, με μιά μεγάλη ζόδι κορδέλλα
στά μαλλιά, βρήκε τη Δώρα στήν τραπέζαρια.

Τῆς εἰπε τότε μοναχά :— Μαμά...
Κι' αὐτή τῆς εἰπε πιὸ σιγά :— Παιδί μου...

Τήν κοίταξε καλὰ καλὰ στὰ μάτια.

Και τότε, ξαρνικά, πρώτη φορά, διέβασε μέσα κει, άπορημένη, μιαν έγκαρφησή και μιαν υποτάχη, σάν κάποια θέλινη τραγική, κάτι σαν τη δύσα μια; Θυσίας, ένα καινούριο κίριγμα ζωῆς, υποταγμένης, δίχως αξιώσεις—σάν να είχαν κλείσει κάποιες πορτές, καις νά ήταν άνοιγμένες κάποιες άλλες— δέν ξέφω ποιά μεγάλην άπολύτρωση— σάν νά είχαν πάρει, ουτιλά, κάποιες πολὺ μεγάλες άποφάσεις—νά είχαν προσχωρήσει, μυστικά, σε νέους τώρα και πολὺν βαθύτερους συνδυασμούς πραγμάτων έπισημων, πώι ισορροπημένα σοβαρών—κι ίιως άκόμα, και πιο τρυφερών... Νάπολεδων Αιταπινώτης

Ναπολέων Αιπαθιώτης

τῶν. Τὴν ἐποχὴν ἔκεινην (τέλη τοῦ Μεσαίωνος) τὰ σποιχεῖα αὐτά, ἥσαν ἰδοὺς εἰς τὸ Παρόντα ἀφθονία, ἀποτελοῦντα δόλαρην ποιονικήν ταξινήν. Εἰς τὴν ἀρχὴν τούς συνανεστρέψετο διπλῶς ὁ Βιγλόν, κατόπιν διωρι, ἔγινε, ὅπως πολὺ συχνά συμβιάνει, ἴδιος μὲ αὐτούς. Λωπούθεντας, ἀλλίτας, νέους πού γὰρ τὰ χρέη των τούς είχαν διαβεῖαι οἱ γονεῖς τους, γυναικεῖς τούς δρόμους, ὅλα τὰ κοινωνικά σεβρόδυνα μιᾶς πόλεως σάν τὸ Παρόντι, τὰ ἔγοντας διὸ Βιγλόν. Τα κέντρα ὅπου ἐστραβάζαν, καταγώγια, χιροταλαγνία, τρωγλίες, ταβέρνες, ἔγιναν τὸ ἀγαπητόνα του κέντρα. Σ' αὐτά περνοῦσε δέλες σχεδὸν τῆς ὡρας του. Δένηται πατέρενα, καὶ ἀπὸ τῆς πιὸ κακούσχαστες, τὴν ἐποχὴν ἔκεινην, σὸν Παρόντι, πού νὰ μὴ τὴν γνωρίσῃς διὸ Βιγλόν.

Τα αιτία που ώθησαν τὸν Βιγύον στὴ ζωὴν αὐτῆν, ποὺ τὸν ἔκαμπαν νὰ βγάσει τόση εύχαρι στὴν συναντησιοφορή τῶν ἀλτηρῶν καὶ τῶν λαποδιτῶν, οἱ βιογάραιοι τοῦ τὸν ἀποδίδων στὴν ίδιουσκρασίαν του καὶ στὴν καλλιτεχνική του περιέργεια. Ο ἀλητης—ποιητής ἔκλινε στὴν ζωὴν αὐτήν, τὴν ἀπάτην, τὴν γροφικήν καὶ πολυσθόνην, καὶ ἔξι ίδιουσκρασίαν καὶ διάτοι εἰς τὸ θέματα τῶν γλεντιών, τῶν καυγάδων, τῶν ἐφωτιών, τῶν λοιποδιτικῶν συσκεψεών ποὺ παρηγορούσεν εὑρίσκεται εὐχειρίστησι καὶ αὐτὴν ἀνθρώπῳ καὶ μὲν ποιητῇς; Ως ποιητής εἶναι βέβαιον δια φύσιοι μεγάλως ἀπὸ τὴν ἀλητεικὴν ζωὴν δὲ Βιγύον, ἀφοῦ αὐτὴν ἐνέ τενευε τὰ καλλίτερά του ποιηματα. Αὕτη δινος θὰ τὸν ὠδηγούσεν καὶ στὴν ἄγχον, ὃν δὲν κατώρθωσεν ἡς ἐκ θαματικοῦ νὰ σωθῇ. Ο Βιγύον συναντασθεόπεινος διαρκῶς λωποδύτας ἥτοι μοιραίον νὰ ἐπιδιθῇ καὶ αὐτὸς μίαν ημέραν εἰς τὴν λωποδυσίαν. Τὸ διοῖν καὶ ἔγινε. Στὴν ἀρχὴ ἔκλεβε διάφορα τρόφιμα, κατόπιν δικαὶος ἐπέκεινος ἐπιτυχός καὶ οισβαρότερα κόπλα.

Φύλεται διὶς ἐπεισ δυνά τερεις φρογες στα χέρια τῆς ξενούσιας, ἀφεθή δια τοις ἐλευθερος την ἐπειτάδησαν δοῦ θείον του. Τὸν Ιούνιο τοῦ 1853, ἐπιφανίζεται αἰφνιδίως ἀπὸ τὸ Παρίσιο δὲ Βιγύον. Μεταίως ἡ ξενούσια καταβάλλει ἀπεγνωσμένας προσπειθείας διὰ τὴν συλλαβήν. Δὲν κατορθώνει πουσθενά ν ἀνακαλύψῃ τὰ ἵχνα του. Εἰναι ἔξτριψιμωμένον διό το Βιγύον ἐψυχε αἰφνιδίως ἀπὸ τὸ Παρίσιο, διότι είχε διατραχέει φόνον. "Ενα ράδον, μετά το φαγήσατε, τὴν ωρα που πάνωπος διέσληξε κάπτοι δρόμο, τοῦ ἐπετέθη ἦνας ιερεύς, καὶ τὸν ἐπλήγωσε. 'Ο Βιγύον, ἀμύνομενος, ἔβηγαλε τὸ ζήφος του καὶ τὸν ἐκόπτωσε. Υπάρχει ὑπόνοια διτοι οι λόγοι τῆς ἐπέτεσσος, ήσαν ἐρωτικοί. Μετά τὸ ἔχκλημα αὐτὸς ἐπὶ καιόν περιπλανήθη εἰς διάφορα μεριμνωτούς ποιά. Εἰς τὸ τέλος δικαιού αὐτὸν ἐνός μὲν βαρεθεῖται τὴν περιπλανήσιν του, αὐτὸς ἐφέρουν δὲ νοσταγίας τις παλέτες του συντροφίες, ἐπέστρεψε στὸ

Παρότι, μὲ φεύγειο δομα. Στὸ Παρότι εἶπακολουθεῖ τὴν ἴδια ζωὴν ποὺ ἔκαμε και ποτὲ. Συγνάζει στὰ καταγώγια καὶ ἐπιδέπτει καὶ πάλι στὴ λιποδιτικὴ τὸ δουλεῖο. «Ἐνα
βρόδι μὲ πέντε φίλους του, ἐπήδηξε ἀπ’ τὴ μάντρα ἑνὸς λυκείου,
ἔσπασε τὴν κλειδωματικὴν κάσσας και ἐλέγει πεντακάρια χρονιά
σκοῦδα. Αἱρέσσος μετατὰ τὴν λοιπούντα αὐτὴν ἐπήγειρε κρυφά στὸ Ἀγγέλ
μια βρόει πόλι τῆς Γαλλίας, κοντά στὸ Παρότι. Και γράψει μὲν
σ’ ἓντα πολύτιμα («Ἡ Μιχόη Διατήχη») που συνέθεσε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία
καὶ αὐτὴν δῆτι ἐφέγει ἀπὸ τὸ Παρότι διότι εἰχε τακανθωπεῖ μὲ τὴν ἐφω-
μένην του, οἱ πραγματικοὶ δύνως λόγοι τῆς ἀναχωρήσεώς του ἤσαν δὲ
φόρος τῆς δικαιοσύνης ἡ αὐτὴ και ἀφ’ ἐπέρου ή ἀνάγκη να πει-
τήσῃ δὲ ιδίος ἐπὶ τόπου στὸ Ἀγγέλ κατόπιν λιποδιτικὸ κόπλο που ἐ-
πρόσεξτο νῦ κάγη μὲ τὴν σπειρια του. Στὸ Παρότι δὲν ξιναγώγισε
γλήγορα διττά εν τῷ μετανάστην πήρε τὴν λιποδιτικὴν τὴν λιποδιτικὴν του.
«Ἀλλ’, αὐτὸν ἀντὶ νῦ τὸ βλάστην τὸν φύειν

Προσελήφθη εἰς τὴν μητροπόλιν του δουκούς καὶ ποιητοῦ Καρόλου, τῆς Ὀρεάνης, ἔλαβε μέρος σ' ἐναντίον ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ποὺ ἐκρύψεις ὁ δούς, καὶ κατόπιν μετέβη πλησίον τοῦ Ιωάννου τῆς Βουρβωνών· Ὁλίγοις ἔχαφαντες εἰς τὸν νέον ἐπὶ ἀρχέτονα καιρόν. Τὸν ξαναβρέσκουμε τὸ φθινοπωρο τοῦ 1461, μόλις ἐξελόνυμα ἀπὸ τὰς φυλακὰς τοῦ Λείψηρος, ὅπου είχε κρατηθεί, ὀλακήρῳ τὸ θέρος, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ὀρεάνης, διά τὴν ίδιαν τούς υπόθεσιν (κλησίν μετα φόνον) διὰ τὴν ὄποιαν ἔνας συντερօρος τον είχε ἀπαγχονισθεί. Καὶ δι Βιγιών θά είχε τὴν ίδια τάχη, ὃν δὲν ἀπήλλασε «τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποιητῆς τον» Δους τους φυλακισμένους τὴς Γαλλίας καὶ αὐτὸν ουνεπτος, δι Λουδοβίκου ΙΙ. Πλος ἐπὶ τῇ εὐκαριῷ τῆς ἀνόδου του εἰς τὸ θρόνο.

Αλλά καὶ πάλιν δὲν ἔβαλε γνῶσι δὲ Βιγιόν. Μετὰ δύο χρόνια σ' ἔναν καυγᾶ, ἐγκληματεῖ ἐκ νέου, συλλαμβάνεται, καὶ κατα-

νά ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι. Φεύγει καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησί¹
του γάνοντες διὰ παντὸν; πλέον τὰ ἔγχη του. Κ. Παράδόξος